

Beat the Pro. Maar *hoe* dan!?

door Jan van Galen

Meedoen aan Beat the Pro op het KLM Open staat al jaren op mijn verlanglijstje. Maar daadwerkelijk inschrijven blaas ik telkens op het laatste moment af. Ik ben namelijk een speler die zich door het minste geringste laat afleiden, nee, zelfs laat ontregelen.

Knisperende boterhammenzakjes op de tee, kletsende flightgenoten bij mijn stroke, bewegen achter de vlag terwijl ik putt; ik hoor en zie alles. Laat staan op de moeilijke par 3 hole elf van The International voor een volle tribune en de ogen van topgolfers op mij gericht. Wat zou het gonzen in mijn golfhoofd. Hoe staat de wind precies? Welke club moet ik nemen? Aan de pols knik denken in de upswing, goed doordraaien, blijven ademen! Ik zou al voor het betreden van de tee op een emotionele achtbaan belanden en er pas vanaf roetsjen als de pro's uit zicht waren verdwenen en ik gedesilluseerd op weg naar de uitgang zou zijn.

Nee, maar niet doen dus, ook al wil ik het eigenlijk dolgraag. Maar als het toernooi weer nadert is het romantische verlangen

ditmaal sterker dan het gezond verstand. Ik zie mijzelf ineens een perfecte bal slaan naar de green. De bal rolt langzaam uit naar de vlag. Tap-in birdie. Applaus van het publiek en de duimen omhoog van de pro's.

Imagineren

Ach, zo'n kinderlijke fantasie mag toch wel, al ben je 73 en is handicap 24.6? En juist dat 'imagineren', zo hield Louis van Gaal zijn spelers altijd voor, is cruciaal voor de latere uitkomst. Okay dan, ik geef mij op. Tot mijn verbazing behoor ik zomaar tot de uitverkorenen. Wel moet ik aan een aantal voorwaarden voldoen. Muisstil zijn als de pro's afslaan, geen shirtreclame dragen van een bevriende ondernemer of activistische slogans uiten. Twee eigen clubs meenemen mag en de speelbal komt van de organisatie. Uiterlijk een halfuur voor het afslaan melden op de tee. Wie dan de pro's zijn is uiteraard nog onbekend. Om nog wat meer te 'imagineren' heb ik drie weken de tijd.

Hoop

Maar *time flies* en ineens is het zover. Op zaterdag 6 juni meld ik mij om half tien op

In de voorbeschuiving met speakers Jan van der Meulen en Brenda Kroeze.

hole elf. Om tien uur sla ik straks af na Lars van der Vight, op dat moment met -1 de beste Nederlander in de baan, met Ashun Wu, de Chinees die het KLM Open in 2018 won, en de Deen Marcus Helligkilde. Golf is een sport van de hoop.

De wind is een stevige Z4 en komt van links. De vlag staat op 101 meter ook op links, pal naast een zijbunker en eentje er pal voor. Iets meer naar rechts ligt er nog één. De green is niet erg diep en loopt achterop schuin af. Tja.

Willem van den Elskamp vangt mij op. Hij is de *eminence grise* van de autojournalistiek en doet op deze hole al jaren live verslag voor KLM Open Radio. Hij kent er elke hobbel en elk grassprietje en wijst mij op alle do's en dont's. Willem kent zijn pappenheimers. Heb reële verwachtingen, geeft hij mij mee, want slechts een enkeling verslaat de pro's. Zelfs voor hen is deze hole al moeilijk genoeg.

Ontspannen

Hoe het komt weet ik niet, maar ik voel mij ongekend ontspannen. Mijn lieve Irma heeft een vrijkaartje gekregen en is er dus bij, alsook mijn boezemvriend Rob. Zij nemen plaats op de eerste rij. Ik krijg een eigen caddie toegewezen, die zelfs mijn naam op zijn hesje draagt. Wilco Colijn is een ervaren rot in de Brabantse golfwereld en hier actief omdat hij het simpelweg leuk vindt.

Hij raadt mij aan een club meer te nemen en geheel tegen de wind in op links te mikken, zelf iets links van de vlag. Dat lijkt mij wel risicovol, maar ik neem het aan. En nee, een ijzer zeven voor een knakker van mijn leeftijd is nu echt niet onverstandig, bezweert Wilco.

Dan ontvouwt zich het hele ritueel. De drie pro's betreden de tee onder luid applaus. Ik mag nu vanachter de schotten ook instappen. Over en weer wordt er beleefd geknikt. De mannen slaan om beurten af. De ballen van Wu en Helligkilde belanden tamelijk rechts op de green. Van der Vight slaat in de bunker links naast de green. 'Now on the tee!', roept speaker Jan van der Meulen en hij kondigt me aan als met 73 jaar ervaring. Maar daar haalt hij mijn leeftijd en levensloop toch echt door elkaar.

Regelrechte shank

Ik ben steeds goed geluimd. Wat ook helpt tegen de zenuwen is dat de amateur net voor mij een regelrechte shank sloeg. Veel slechter kan het niet. Ik maak twee oefenswings. Die voelen goed. Nu sta ik boven de bal, denk niet meer na en sla. De bal vertrekt in rechte lijn naar de vlag zonder verderop weg te waaien. Maar ik heb teveel grond geraakt en de bal sneeft in de bunker voor de vlag. Zo'n zes meter te kort om de green te halen om dan door te rollen naar de vlag. Het publiek en de pro's klappen enthousiast. Of is het uit beleefdheid? Ze schudden ook nog mijn hand, maar spoeden zich dan gedreven naar de green.

Ik mag nog even meelopen om mijn bal op te pakken. Het ging natuurlijk maar om die ene slag. Wilco zeg bemoedigend: 'Het scheelde echt weinig'. Wu en Helligkilde maken uiteindelijk een par en Van der Vight helaas een bogey.

Al heb ik de pro's niet gebeat, terug bij mijn gezelschap voel ik mij meer dan tevreden. Niet afgegaan en een mentale opsteker rijker. Nu het mij hier redelijk is afgegaan lukt het elders zonder meer ook.

Het moment suprême. De bal van Jan van Galen is onderweg.

Jouw naam stijlvol op een luxe golfhanddoek
met borstel en handige magneetbevestiging

ultimatesporttowel.com

Jan van Galen met caddie Wilco Colijn, die aanraadt een clubje meer te nemen. (Foto's Eric Korver)